

ŽIVOT FARNOSTÍ

ROČNÍK: V

Leden 2011

č. 1

Společný zpravodaj farností Újezd a Horní Lhota.
Vydává farní úřad pro potřebu svých farníků.

S Pannou Marií do Nového roku

Letošní Nový rok, stejně jako všechny ostatní, začínáme s pomocí Boží a pod ochranou Panny Marie. Důvod je jasný. Na celém světě nenajdeme lepšího člověka, než je Maria, kdo dovedl přijmout a naplnit Boží vůli ve svém životě. Její staň se, znamenalo počátek vtělení, počátek záchrany světa. Každý dobrý a požehnaný počátek čehokoli by měl začínat v Mariině postoji. Také počátek tohoto roku a každého, který přijde.

V životě Panny Marie najdeme podivuhodné momenty, kdy je její život jasně orientován do budoucnosti. A to je pro dnešní dobu velmi aktuální. Co jí řekl anděl ve chvíli zvěstování? Hovoří k ní v čase budoucím: „Počneš a porodíš syna a nazveš ho jménem Ježíš...“ A všimněme si, že Maria říká své Staň se také do budoucna, do neznámé budoucnosti, která jí není vůbec jasná. A o něco později, stařeček Simeon jí říká: „I tvou vlastní duši pronikne meč.“ A Maria jde vstříc temné a neznámé předpovědi do budoucna bez zakolísání v naprosté, průzračné

věrnosti Bohu. Také my jsme motivováni k tomu, abychom se po vzoru Panny Marie přímo napojili na Mariino „Staň se“, v bezvýhradném sebedarování Bohu a bližním. A pak bude platit: Čeká mě dobrý rok, ať obsahuje cokoli. Bude přínosem, bude ve znamení růstu, bude úsekem cesty, který mě přiblíží k cíli, i kdyby byl rokem tvrdých zkoušek, i kdyby to byl rok mé smrti.

Bývá to maminka, kdo učí své děti prvním krůčkům, prvním slovům, bývá to matka, koho děti napodobují ve způsobu jednání. Kéž je to Maria, Matka Boží a nejdokonalejší křesťanka i pro každého z nás v každém dni nového roku. O co chudší by byla naše životní cesta bez ní! Oč krásnější, bohatší a jistější bude s ní.

*Do Nového roku Vám vyprošujeme hojnost Božího požehnání.
Vaši duchovní otcové*

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba apoštolátu:

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa. Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce. To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové na měsíc leden:

Úmysl všeobecný: **Aby bohatství stvoření bylo ceněno jako vzácný Boží dar, zachováváno a zpřístupňováno všem lidem.**

Úmysl misijní: **Aby křesťané dospěli k plné jednotě a vydávali celému lidskému pokolení svědectví o tom, že Bůh je otcem všech.**

Úmysl národní: **Aby všichni pokřtění v církvi přijímali dar svého křtu jako základ pro svůj život a jako vstupní bránu ke spáse i ke všem ostatním svátostem.**

Z FARNÍCH MATRIK :

*Do společenství víry jsme skrze svátost křtu
v měsíci prosinci 2010 přijali:*

Matěje Kulíška
Štěpána Polácha

**Vysoké Pole
Horní Lhota**

*V měsíci prosinci odešli na věčnost
a byly pohřbeni:*

27. listopadu:

František Mikulec
Sehradice 203

49 let

1. prosince:

Klement Večeřa
Štítná nad Vláří 215

85 let

10. prosince:

Ludmila Plášková
Horní Lhota 99

77 let

16. prosince:

Anna Kovářová
Slopné 64

83 let

18. prosince:

Marie Hlavičková
Újezd 328

53 let

22. prosince:

Anežka Heinzová
Sehradice 87

89 let

*Odpočinutí věčné dej jim, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpočívají v pokoji.*

Ze života kněze

NÁBOŽENSTVÍ

„Co z toho dítěte bude?“ ptám se v duchu nad nejděním capartem s rozčuchanými vlasy, roztrhanými kalhotami a rozvedenými rodiči, kterého navíc postihla ta tragédie, že chodí ke mně na náboženství. Je mu osm nebo deset roků a slyšel už ve škole od kamarádů a z televize tolik věcí, že z toho má hlavu jako balon a nevejde se do ní už ani „ň“. Co mu mám říct, a ještě k tomu o Ježíši? Nic? Jenže když se mu nebude nikdo věnovat, přepne na druhý program, který vysílá ulice. Víte-li někdo, co a jak, poradte. Bohatě se vám za to odplatím. Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to vám dám (moc toho ale nemám).

Na začátku hodiny, kterou míváme v našem malém farním sále, se pomodlíme a pak to nějak rozjedu. Totiž rozjedeme společně s dětmi a také

s Ježíšem, jak doufám. „Milé děti, možná to víte, možná jste na to už zapoměly, protože jsem vám to říkal teprve sto padesátkrát, ale Pán Ježíš je tady mezi námi“, začnu o něm vyprávět. „Je tady, třeba ho nevidíme. On se totiž rád skrývá. To máte tak, jako když si hrajete na schovávanou. Někdo se vám schová, nevidíte ho, ale dobře víte, že je někde blízko. A že ho najdete, když ho budete opravdu hledat. Tak jsem vám to hezky teologicky vysvětlil, doufám, že jste to všichni pochopili“. „Ano, já to chápu“, přihlásila si bystrá žákyně Procházková, „Ježíš je tady s námi, i když ho nevidíme. Je schovaný ve skříni“. Můj dialog s dětmi pokračuje na této a podobné úrovni a hodina nabírá obrátky. Ty jsou nejvyšší při různých hrách, které děti milují nadevše. Nyní, kdy jsme měli první hodinu po Vánocích, jsme si hráli na Tři krále. „Děti, kdo chcete hrát krále?“ zeptal jsem se. „Já!“ volaly všechny. „No, když jinak nedáte...“ Pokýval jsem hlavou a připravil se s nimi na hru. Děti tedy hrály Tři krále, na mě zbyla role Ježíše, kterému se králové klaněli a přinášeli dary. Byla to celkem pěkná hra. Jelikož v rohu sálu stál ještě ozdobený stromček, vyzval jsem je pak, aby k němu jedno po druhém přišly, přednesly nějakou prosbu a zapálily prskavku. Při tom jsme se společně modlili Zdravas, Maria za každou vyslovenou prosbu. Takový malý dětský růženec. Prosby dětí byly hezké a zajímavé. Za babičku, za chudé, za mír ve světě, za sněhuláka, za křečka, za pana faráře atd. Jako poslední přišel malý Havlíček ze druhé třídy. Nevěděl jsem, co řekne, ale tušil, že to bude zase nějaká „havličkovina“, kterou by nemohl vymyslet nikdo jiný. „Za to, aby spadla škola. Zdravas, Maria, milosti plná“... prosil vroucně malý Havlíček a poprvé v životě si při modlitbě klekl. Váhal jsem, jestli se mám k jeho modlitbě přidat nebo ne, ale nakonec jsem se přidal. Za týden při další hodině náboženství, oznamoval Havlíček zdrceně: „Pane faráři, Pán Bůh asi není. Naše škola stojí dál. Řekl jsem mu, že Bůh má času dost, a když se bude modlit vytrvale dál, třeba jeho prosbu jednou splní. „No jo, ale já bych to potřeboval brzy, nejpozději do sedmi a půl roku, dokud tam budu chodit“, dodal Havlíček a

smutně svěsil hlavu. Bylo mi ho líto a nevěděl jsem, co mu říct. Naštěstí se přihlásil o slovo o rok starší Dvořáček: „Havlíčku, nebuď labuť. Škola jen tak nepadne, nezapomeň, že ji stavěli za Rakouska – Uherska. Ta něco vydrží! Stačilo by ale pár kilo Semtexu...“ „Tak dost, hošánci“, přerušil jsem je rázně, „zapomeňte na to, že budete bourat školu a račte se věnovat náboženství. Aby vás přešly podobné nápady, budu vám teď vyprávět dobrodružný příběh z dávné doby, kdy ještě školy vůbec nestály“. „To mě zajímá“, ožil znovu nečekaně Havlíček a přestal okusovat půlmetrovou vánočku, kterou mu přibalila do tašky starostlivá maminka, majitelka pekárny. „Je to příběh o tom, jak Izraelci dobývali Jericho. Jericho bylo velké město, které bylo těžké dobýt. Ale Jozue, vůdce Izraelců, spoléhal na Boha a ten mu poradil, jak na to. Poručil lidu, aby vyrobili sedm polnic z beraních rohů“. Děti poslouchaly s nastraženými ušima. „Žádné zbraně, ale polnice, pamatujte si to“, pokračoval jsem. „Žádné zbraně, ale popelnice“, opakoval notorický popleta Čížek a s napětím a otevřenou pusou očekával, jak to bude dál. „Sedmkrát s nimi obešli Jericho a pak na ně zatroubili. V tu ránu se hradby Jericha zhroutily jako domeček s karet a Izraelci pak město snadno dobyli. To jsou věci, co? Je vám to jasné nebo to mám dvakrát zopakovat? Nebo má někdo nějaký dotaz?“ Zvedly se dvě ruce. Potěšilo mě, že patřily zrovna Havlíčkovi a Dvořáčkovi. „Co byste chtěli vědět, milí chlapi?“ zeptal jsem se. „My bychom s Havlíčkem chtěli vědět, pane faráři“, pravil trochu nesměle Dvořáček, „kde by se dneska dalo sehnat sedm polnic z beraních rohů.“

z postřehů a povídek P. Jiřího Barhoně připravil V. Ulrich

O včelách a lidech

Může se člověk – pán tvorstva – poučit chováním obyčejného hmyzu? Myslím, že to rozhodně stojí za zvážení. Tak tedy například:

Už po zimním slunovratu, tedy uprostřed třeskuté zimy, začíná včelí matka klást vajíčka a zakládá tak novou generaci včel, jejichž úkolem bude na jaře nosit pyl a nektar a tak zabezpečit rozvoj dalších a dalších včelích generací.

Zdálo by se, že uprostřed zimy, kdy mají včely co dělat aby udržely teplotu v úle, jsou ty nejhorší podmínky pro početí nové generace. Zahřívání a krmení včelí mládeže pořádně provětrá zimní zásoby včelstva a zdá se, že může ohrozit i život staré generace včel. Nebylo by rozumnější neriskovat a počkat až do jara na teplo a dostatek potravy – prostě na lepší podmínky? No rozumnější by to asi bylo, ale už by to nebylo k ničemu. Takovému včelstvu, by se „zodpovědný“ přístup vymstil drastickým úbytkem včelí populace a v nejlepším případě těžkým zápasem o přežití.

Trendem mladých lidí dnešní „západní“ kultury je studovat co nejdéle, poznávat a cestovat, zajistit si postavení ve společnosti co možná nejvýše na společenském žebříčku a potom, až budu na to mít podmínky, založím rodinu. Říká se tomu taky „zodpovědný přístup k životu“. Zbývá ale otázka: nebude při vší té zodpovědnosti už prostě a jednoduše pozdě?

*Pokračování příště
(pm)*

Z pamětní knihy farnosti Újezd

*IV. Náboženské poměry dle zaznamenání P. Stanislava Gottwalda,
faráře a administrátora zdejší farnosti v letech 1971 – 1983*

Nelze zapomenout pamětníky na onu slunnou únorovou neděli r. 1971, kdy v našem farním chrámu poprvé celebrou po odchodu svého předchůdce P. Josefa

Drozda mši svatou jeho nástupce P. Stanislav Gottwald. Jeho příchod předcházely četné ohlasy, zejména s jeho fyzickým zjevem. Sympatický, vstřícný, statný, vysoký a rovný jako topol rostoucí ve vlahé půdě, jak naši mnozí profesori, zejména ti menšího vzrůstu, své některé žáky, jež je převyšovali fyzicky o hlavu i více oslovovali latinským rčením – homo instar montis (člověk jako hora). To plně platilo i o P. Stanislavu Gottwaldovi, který při odchodu ze sakristie k oltáři musel v jejich dveřích poněkud ohnout hlavu. Jeho liturgování, zpěv, homilie, celkový vzhled etc., to vše je navždy spojeno s jeho prvními chvílemi v naší farnosti, v našem farním chrámu sv. Mikuláše i v následující mnohaleté pastoraci.

Přichází v mnohém nadějném a převratném období, byť nakonec omezeném tragickým rokem 1968, jež přinesl zásadní změnu postoje státu vůči (alespoň) některým internovaným či perzekuovaným biskupům a kněžím. Trojici českomoravských sídelních biskupů žijících v Československu bylo umožněno se vrátit na jejich stolce. Josef Hlouch a Karel Skoupý dostali v polovině května 1968 státní souhlas k výkonu svého úřadu. Pro další dva biskupy stanovil stát podmínku, že musí být před návratem rehabilitováni. Štěpán Trochta tuto podmínku splnil v červenci 1968, Stanislav Zela se však rehabilitace dočkal až v červnu 1969 a z důvodů změněných podmínek mu již státní souhlas nebyl udělen. Josef Hlouch se do své diecéze slavnostně vrátil 9.6.1968, Karel Skoupý 22.6.1968, Štěpán Trochta 1.9.1968. Přes jednoznačně větší vstřícnost státu vůči církvi se nepodařilo zásadně pohnout otázkou tajně či neveřejně svěcených biskupů. Jako jediný z nich se mohl nakrátko ujmout úřadu pražský světící biskup Kajetán Matoušek, který se také namísto bývalého kapitulního vikáře Antonína Stehlíka stal předsedou České katolické charity. Kromě Matouškova případu již byla řešena pouze 3 další tajná neveřejná svěcení – Karel Otčenášek, Ladislav Hlad a Ján Chryzostom Korec. Ani u jednoho z nich však nedošlo k udělení státního souhlasu – Karel Otčenášek musel čekat do prosince 1989, J. Ch. Korec do února 1990. L. Hlad se jej nedočkal, zemřel ještě před pádem komunismu. Štěpán Trochta se dokonce v Litoměřicích dočkal kardinálského klobouku. Již v konzistoři 28.4.1969 byl jmenován kardinálem „in pectore“, tj. „v srdci“, aniž by papež oznámil jeho jméno. Dne 5.3.1973 byl kardinálem jmenován veřejně. Státní moc nemohla proti tomuto kroku oficiálně protestovat, vždyť svazující církevní zákony z r. 1949 státní souhlas k podobnému kroku nevyžadovaly. Komunisté tak pouze vytýkali A. Casarolimu, který tuto zprávu sdělil 4.3.1973 representantům církevní politiky, že nebyli o jmenování včas informováni. Jakkoli se komunistická moc dopadu Trochtova kreování kardinálem obávala, neboť se tím charismatický litoměřický biskup stal primasem českého biskupského sboru, který tak mohl více ovlivňovat, a přímým představitelem Vatikánu v ČSR s právem účastnit se diplomatických aktů, nakonec velký přímý dopad nemělo, neboť rok poté velký rodák z blízké Francovy Lhoty zemřel. Taková byla atmosféra v církvi a i státě v prvních letech působení P. Stanislava Gottwalda v Újezdě.

P. Stanislav Gottwald se narodil 11. listopadu 1914 v Ruprechtově u Vyškova jako nejmladší syn z 5 dětí; otec byl rolník a od mládí pracoval rád při zemědělství u vědomí, že bez práce nejsou koláče. Ve 12 letech začal studovat ve státním reálném gymnáziu ve Vyškově. Po úmrtí své matky přešel na gymnázium do Opavy a bydlel u svého strýce P. Aloise Šebely v Jaktarí u Opavy a později přímo v Opavě, aby se zdokonalil v německém jazyce. Po absolvování gymnázia rozhodl se studovat bohosloví na bohoslovecké fakultě v Olomouci. Podle vyjádření kardinála Tomáška patřil jako bohoslovec k nejlepším studentům. Velmi rád četl, zpíval a miloval hudbu. Zajímaly ho rovněž cizí jazyky. V r. 1940 byl vysvěcen na kněze v Olomouci. První mši svatou sloužil v Kroměříži v Kapli sv. Kříže, za asistence svých strýců – kněží P. Aloise a Josefa Šebely. Na této primiční mši sv. již nemohla být jeho zemřelá matka, když jí bylo 45 roků. Prvním působištěm P. Stanislava byla tehdy německá farnost v části Olomouce – Nové Sady. Působil zde jako kaplan u dp. Dr. Lipovského, který ač byl Němcem, byl velmi slušným člověkem. Dalším jeho působištěm byly Holice u Olomouce, kde rozvinul velikou pastorační činnost. Neméně tomu bylo tak i v Náměšti na Hané, kde si získal nejen oblibu dp. děkana Floriána Coufala, ale snad i všech farníků a především mládeže, kde rozvinul bohatou junáckou činnost. Později byl povolán za duchovního správce do Červené Vody. Ani zde neustal v horlivé pastorační činnosti. Snad to byl nešťastný rozhlas v kostele vybudovaný bez souhlasu příslušných nadřízených úřadů (církevní tajemník), který způsobil, že byl 3 roky internován za minulého režimu a to v Olomouci, Želivě, Hajku u Prahy v Vrbě na Slezsku. Po propuštění z internace pracoval asi 5 roků na budování přehrady Křímov a Fláje. Poté byl znovu povolán do duchovní správy a to do Rýžoviště jako administrátor. Pečoval současně o přífařené obce Vajglov, Stránské, Albrechtice. Zde dal do pořádku kostel i farní budovu. Práce na kostele byly velmi pracné a náročné, nebylo finančních prostředků, avšak pomocí mnoha dobrých lidí a dobrodinců podařilo se opravit celou fasádu na kostele i na faře. V r. 1971 byl povolán za duchovního správce do naší farnosti. Zde

rozvinul velikou budovatelskou činnost, která se mu plně dařila, jelikož zdejší farníci včetně přiřazených obcí Slopného, Loučky, Drnovic, Vysokého Pole a Ploštiny jsou bezpříkladně obětaví a štedří. Tolik o P. Gottwaldovi ve svém zápise do farní kroniky uvádí jeho bratr Josef.

Sám pak P. Stanislav ve farní kronice zaznamenává, že přichází jako administrátor z Rýžoviště u Rýmařova, okres Bruntál. Dostalo se mu nezvyklého přivítání (dechová hudba). Poněvadž schází ohlášková kniha (P. Drozd poslední roky nepsal), bylo nutno v mnohém improvizovat.

*Mgr.
Vladimír Měřínský
(pokračování příště)*

ŽIVOT A POSLÁNÍ KŘESŤANŮ V CÍRKVI A VE SVĚTĚ

Závěrečný dokument Plenárního sněmu katolické církve v ČR

Sněm jako událost obdarování a nového porozumění – zkušenost církve v době nacismu a komunistické perzekuce

Zkoumáme-li téma nového postoje k církvi a jejímu místu ve společnosti, musíme vzít v úvahu zejména zkušenosti, které získala v moderních dějinách, kdy byla krutě perzekuována totalitními režimy. S touto tristní realitou se můžeme neustále seznamovat jak vydávanou nejnovější literaturou faktu tak dokumentárními pořady v televizi (kdo má oči a uši, necht' ...), což je aktuální a potřebné pro generaci nejen tu, která v těch dobách žila či pracovala, ale zejména pro naši mládež, aby něco podobného nemusela prožívat a stala se garantem toho, že se tyto nelidskosti nebudou opakovat, což je úkol nemalý a nelehký. To, co se za totalitních režimů dělo, veškerá nezákonnost, brutalita, mučení atd. bylo prudké vybočení z řádu, ať už lidského nebo božského. Všechna míra zpupnosti byla překročena a prostá potřeba jakékoliv vyšší či jen lidské spravedlnosti volala po trestu. Víme však, kdo je soudcem nejvyšším a nejspravedlivějším.

Přesto museli čelní politikové negovat představy vyžadující smrt za smrt až opět po statisících těch poražených některými vítěznými představiteli. Např. Churchillův ministr zahraničí na margo nacistických pohlavárů prohlásil: „Provinění takových jedinců je natolik temné, že se ocitají mimo rámec jakéhokoli soudního řízení“. Američané prosadili postup, v němž odplata nenabyla apokalyptické podoby, kterou měly původní zločiny. I těm, kdo se dopouštěli bezpočtu vražd, kdo plánovali a uskutečňovali dobytčnou válku, se dostalo toho, co odpírali svým obětem, práva na soud, na obhajobu, dostali možnost zpochybnit svoji odpovědnost za spáchané zločiny, někteří byli dokonce zproštěni viny nebo odsouzeni k různě dlouhému žalářování. Jen týden poté, co do Prahy dorazila Rudá armáda, se vrátil prezident Beneš. A promluvil. Mluvil o minulosti i o tom, co všechno bude třeba teď udělat, mluvil i o Němcích, kteří se musí v našich zemích nekompromisně vylikvidovat, a na tu výzvu lidé burácivě oznamovali svůj souhlas. Myšlenka odplaty a pomsty měla svůj ohlas. Většinu Němců, jásající lid mimo území německého státu pak vyhnal z jejich domovů, aniž se kdo ptal na jejich osobní vinu. Podobně jako Němci nedávno Židům, povolili jim pouze několik zavazadel, jejich transporty nemířily ovšem do plynových komor, jen do rozbitého Německa, k němuž mnozí z nich ještě a navzdory tomu, co páchalo, vzhlíželi jako k zaslíbené zemi. U nás několik tisíc z nich, a byli mezi nimi i ti, co se ničím neprovinili, anebo se rozhodně neprovinili tak, aby si zasloužili smrt, čeští mstitelé pod záminkou odplaty pobili nebo nechali pomřít hladu a vyčerpáním. Byly to vraždy, protože tam, kde se v míru zabíjí bez soudu jen ve jménu pomsty, nelze mluvit ani o popravě, ani o zabítí, pouze o vraždě; toto vraždění však bylo v tichosti prominuto.

Těch, kdo psali udání či jen stížnosti nepřátelským úřadům byly ne stovky, ale tisíce. Teď se udavači děsili odplaty. Některé popravili, jiné zavřeli a ještě jiné budoucí neomezení vládců naší země prozíravě přijali do svých řad, neboť věděli, že budou svolní ke všemu, co oni od nich budou požadovat. Udávali jedněm, co vládli, budou udávat komukoliv, kdo bude vládnout. Ani ne tři roky po květnové revoluci následoval další převrat. Nyní nebylo co odplácet, násilí tedy vesměs postihovalo nevinné. To jen neúspěšní odpláceli úspěšným, nevzdělaní a polovzdělaní vzdělaným, zbabělci statečným, ti co nebojovali proti okupantům, těm, co proti nim bojovali. Ti co nic nevytvořili, se mstili těm, co něco vytvořili, co propili vydělané peníze, se mstili střízlivým, kteří je ušetřili. Chátra, již každá revoluční změna nabízí příležitost k činům, si žádala ponížení všech, co se nad ní povznegli, a namlouvala si (anebo si dala namlouvat), že tím slouží jakési dějinné spravedlnosti. K této masové

odplatě se propůjčily všechny tři složky moci, včetně moci soudní. Vraždy a justiční omyly kryly rozsudky, které vynášeli muži a ženy v talárech (často narychlo získaných), a tak se zcela podlomila víra lidí ve spravedlnost. Za dalších 20 let po nové sovětské okupaci se totéž ve zmírněné podobě opakovalo. Jakmile se msta vydává za spravedlnost, přestanou rozhodovat nestranní soudci, spravedlnost uchvátí různé instituce stanovené vládnoucí mocí. Revoluční gardy, čtyřky, akční výbory, prověřkové komise budou trestat, vyhánět občany z jejich domovů, zavírat je do koncentračních táborů či do vězení a nakonec i vraždit. Za oběť padnou tu političtí odpůrci, tu majetní, tu Židé, tu Němci, tu sedláci, nakonec všichni, kdo se řádu odplaty vzpírají. Ale co to je spravedlnost?

Jak se vypořádat se zločiny, které byly mimořádné a masové? Jak ztrestat ty, pro něž se vraždění stalo náplní jejich každodenního konání, jako se stalo pro velitele osvětimského tábora Hösse, jako pro popravčí čtyř SS, jako pro popravčí čtyř sovětské bezpečnosti, pro ničemy české komunistické bezpečnosti a pro běsy, kteří ve jménu nějaké scestné ideje vraždění přikazovali. Užitečnější, než se soustřeďovat na trest by bylo zvážit, co způsobí triumf pomsty. Jakýkoliv trest, tedy ani trest smrti pro člověka, který zavraždil nebo dal zavraždit statisíce nevinných, stejně nemůže vyvážit jeho vinu. Tam, kde nevládne spravedlnost, pak dostává prostor zločin, a neumenší ho ani trochu fakt, že se často vydává za novou, vyšší formu spravedlnosti.

Utrpením musel náš národ platit za každý duchovní pokrok, kulturní či hospodářský úspěch. Nikdy v dějinách se nedopustilo Německo ve svém úsilí o světovládu takových násilí, jako po r. 1939. Do řad československých odbojářů za 2. světové války se zařadili také katoličtí kněží, bohoslovci, řeholníci a řeholnice. Procento pronásledovaných katolických duchovních bylo největší ze všech stavů. Mezi perzekuovanými byli kněží všech hodností, od prostých kněží a řeholníků, od bohoslovců až po biskupy a arcibiskupy. V nejstarším koncentračním táboře Dachau u Mnichova bylo vězněno 2 700 kněží ze 134 diecézí a 24 národů. Zahynulo jich tam 1 034. Z našich kněží bylo pronásledováno celkem 371, v koncentračních táborech a věznicích 260, jinak internováno 111, popraveno 8, ve věznicích a lágrech zemřelo 58. Mnozí zemřeli na následky věznění, 2 kněží zůstali nezvěstní. Kněz doma byl vystaven strachu a nejistotě, že ho někdo udá za jeho kázání, za výrok ve škole, rozhovor na faře, případně za účast na pomocných akcích rodinám uvězněných otců, živitelů, pronásledovaným židům, zajatcům, partyzánům (P. Vlad. Růčka). Jak to bylo nebezpečné, dokazuje i to, že za pouhý poslech cizího rozhlasu byl trest smrti.

Tuto předposlední kapitolu k 7. bodu Závěrečného dokumentu Plenárního sněmu katolické církve v ČR nemohu ukončit lépe než slovy Manifestu našich kněží, kteří aktivně bojovali a umírali za naši svobodu ze dne 2.6.1945: „Nechtěli jsme nic víc a nic méně, než býti dělníky Božími, kteří pracují a žijí pro svůj lid“.

*Mgr. Vladimír Měřínský
(pokračování příště)*

* * *

V kalendáři jsou pouze čísla, dny nám počítá Bůh.

* * *

**Všechno, co lidé na tomto světě zanechají, zanikne,
avšak za lásku a za almužnu, které udělili,
dostanou odměnu u Pána.**

* * *

**„Duchovní pokrok člověka se řídí podle předsevzetí.
Jestli upadá znovu do chyb i ten, kdo se hodně snaží,
jak bude dopadat ten, kdo se nesnaží o nic?“**

**Kdyby ses zbavil jen jedné chyby ročně,
byl by z tebe brzy znamenitý člověk."**

Sv. Tomáš Kempenský

Rozhovor pro farní měsíčník: s P. Mgr. Krzysztofem Klatem

Svou pastorační službu začínal v roce 2000 - tehdy ještě jako jáhen - právě v újezdské farnosti. Uplynulo celých deset let a my jsme před nedávnem k naší všeobecné radosti, a nyní už společně i s hornolhotskými farníky, měli možnost otce Kryštofa přivítat znovu.

Byla to, otče, i pro Vás dobrá zpráva?

Ano, byla. Ale musím upřímně říct, že to nebyla snadná cesta.

Léčím se s cukrovkou a když jsem byl naposledy v lázních, bylo mi doporučeno, abych zůstal kvůli

své nemoci někde blízko. A tuto prosbu jsem předložil otci arcibiskupovi. Myslím, že do Horní Lhoty jsem se dostal také díky vašim modlitbám.

Přece jenom ten návrat nebyl až tak návratem do téhož. Z logiky věci nyní trávíte většinu času ve Lhotě. Dá se říct, že už jste se v ní zabydlel?

Ano. Lhota je velmi pěkná obec. Z fary mám krásné výhledy na okolní zalesněné kopce a po půl roce, co zde žiji se už cítím jako doma. Hned po mém příchodu se mě farníci ujali jako vlastního, pomohli mi zařídit se a poskytli i finanční podporu na vybavení fary. Opravdu, lidé jsou zde velmi přívětiví a otevření a patří jim za to ode mě velký dík.

A jak jste se měl po celou tu dobu, co jsme se neviděli?

To by bylo na dlouho. Bůh mi dopřál tu krásnou a zároveň bolestnou zkušenost, že jsem měl možnost být v několika farnostech a poznat lidi, zvyky, a kněze. Ne vždycky to bylo „křesťanské“ a pochopil jsem, že pokud my kněží a vy věřící nebudeme naslouchat Duchu svatému, tomu kam nás vede a jaké nové cesty nám ukazuje, tak to pořád bude ta zbyrokratizovaná církev, kde se někdy zbytečně křečovitě držíme předpisů a málo nasloucháme Bohu. Máme strach otevřít se novým věcem a Duchu sv. a to právě proto, že naše víra je malá.

S dovolením bych se vrátila ještě dál do Vaší minulosti. Cesty ke kněžství nebývají vždycky jednoznačné a přímočaré. Dá se tušit, že ani ta Vaše taková nebyla.

Narodil jsem se ve Varšavě. V Polsku je skoro 80% katolíku a tak i já pocházím z „tradiční“ katolické rodiny. Otec do kostela nechodil a nechodí, ale jak sám o sobě říká je věřící. Kromě toho že je „silně věřící“ je našťavaný, že jsem kněz a do dneška mi to vyčítá. Mamka do kostela chodí, ale je to zvláštní víra a tradiční zbožnost.

V mládí jsem byl darebák a rodiče se mnou měli neustálé problémy. Později, když jsem přišel „k rozumu“ a začal jsem si vydělávat, chtěl jsem se dokonce 2x oženit. Ale pokaždé jsem tehdy nějak cítil, že to není má cesta. To je takový zvláštní vnitřní pocit nebo hlas, který vám říká, že to není správné rozhodnutí.

S kamarádem jsme měli malířskou firmu a tak jsme od neděle do neděle pracovali. Díky tomu dnes také rozumím lidem, kteří nemají čas na sebe, rodinu a kamarády... Také jsem tak žil a pochopil jsem, že takový způsob života nevede k ničemu dobrému. Máte sice peníze, ale nemáte je čas ani utratit. Tehdy jsem neměl ani moc kamarádů ... Jak píše Exupéry v knížce Malý

princ: lidé nemají přátele, protože nemají čas - tak ani já jsem je neměl. A neměl jsem čas ani pro Boha. Pak nastal zlom a začal jsem přemýšlet jinak. A nastoupil na cestu k Bohu. Jak jsem se později dozvěděl, mé obrácení a povolání mi vymodlila moje babička.

Vybavuji si upomínku na Vaše kněžské svěcení se známým Rembrandtovým obrazem "Návrat marnotratného syna". Ten motiv mě zaujal a teď mě napadá, že jeho výběr asi nebude nahodilý ...

Ano, tato Rembrandtova malba i celý příběh, který se k ní váže je mi velmi blízký a řekl bych, že mě provází od počátku mého povolání.

Kdo nikdy od Boha neodešel, ten neví co je život bez Boha. A také neví, co znamená přijetí a odpuštění. A pokud mám plně odpovědět na vaši otázku, tak nic v našem životě není náhodou. Bůh k nám promlouvá skrze události a lidi, a my se musíme učit tomu rozumět. Hodně křesťanů to neumí a to právě proto, že žijeme ve světě plném hluku. Rádio, televize....Rembrandt byl také darebák. Peníze a nemravný život ho vzdálily od Boha. Teprve smrt jeho syna ho přivedla zpět. Myslím, že i v životě mnohých z nás se musí něco stát (není to Boží trest, ale Bůh to občas dopouští), aby se k Němu člověk vrátil, tak jako ten marnotratný syn.

A nyní z jiného soudku: přestože vánoční doba pomalu doznívá, zastavme se v ní ještě na chvíli. Tento něžný čas nás obvykle ve vzpomínkách vracívá do dětství. Jaké to bylo tam u vás ve Varšavě? Liší se v něčem způsob slavení vánoc v Polsku od toho našeho?

Myslím, že už ani ne. Také v Polsku komerce udělala z Vánoc dobrý kšeft a v Baumaxu se už slaví v listopadu. Ale pořád jsou to svátky rodiny. Musím říct, že vždycky, když mám možnost být o vánocích v Polsku, načerpám tam nové síly a posílím svou víru, když vidím ty kostely plné modlících se lidí a zvláště mladých. I v naší farnosti je hodně věřících mladých lidí, ale mají strach s tou vírou vyjít ven a neumí ji obhájit. Lidé se mění a mění se také jejich víra. Potřebují povzbuzení a potřebují slyšet, že Bůh je miluje a je přítomen v jejich životech. Svého času, když byl Jan Pavel II. na Svatém kopečku, řekl prorocká slova: že Bůh chystá pro církve „nové jaro“. I my svým dílkem přispíváme k naplnění tohoto výroku, ale zatím to nemá tu správnou sílu a proto vás vyzývám, abyste se modlili za mládež z našich farností.

Dárky už jsou rozdány a rozbaleny, některé splnily naše očekávání, některé možná ne ... Co vy byste si přál, otče, ze všeho nejvíce – a třeba nejen na vánoce?

Mám dvě přání. Jedno vám prozradím. Chtěl bych být svatý!!! Někdo se tomu může smát, ale v knize Zjevení čteme „ buď horký nebo studený, ale budeš-li vlažný, vyplivnu tě z mých úst“. A já nechci být ani studený, ani vlažný. Křesťanství je krásné a potřebuje hořící srdce a nadšené lidi. Nemám rád, když někdo často říká : „je mi to jedno“. Jsou to lidé bez názoru. A potkáváme je i v naší církvi.

A to druhé přání je spojeno s novoročním předsevzetím, ale to si nechám pro sebe.

Tak dobře. Tímto už jste vlastně zároveň dopředu odpověděl na moji závěrečnou otázku o vašich úmyslech na začátku příštího roku. Takže zůstává poděkovat za příjemný rozhovor v čase svátečním, především za Vaši otevřenost a povzbuzení, a popřát všechno dobré do nového roku. Ať Vám Bůh žehná a obdarovává Vás pokojem a tolik potřebným zdravím. Ať pocítíte radost z plodů, které Vaše práce v našich farnostech, jak doufáme, přinese.

Také Vám přeji šťastný a veselý zbytek Vánoc a šťastný nový rok. A těm, s kterými se nevidávám v kostele přeji i veselé Velikonoce a příjemnou dovolenou.

No jo no ... vyřídíme ...

(H. Martincová)

Pořad bohoslužeb v lednu – Újezd II.

9. ledna : Neděle Svátek Křtu Páně <i>Konec doby vánoční</i>	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.40 Új.: 11.00 Dr.:	Za + Anežku Beňkovu (<i>výroční mše sv.</i>) Za + rodiče Rakovy, dva syny, rodiče Sedlářovy, dva syny a dceru a dar zdraví pro celou živou rodinu Za farníky (<i>sv. křest</i>) Za Františka Machů, rodiče, syna, bratra, zetě a vnuka	An ZvV MJ KJ
10. ledna : Pondělí Ferie	15.20 Új.:	Za + rodiče Vaculínovy, syna Františka, dceru Annu, dceru Marii Václavíkovu, Jana Barcucha a dar zdraví pro živé rodiny	On
11. ledna : Úterý Ferie	17.00 Dr.:	43	
12. ledna : Středa Ferie	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za + rodiče Kořenkovy, jejich děti, vnuka Karla, snachu a Boží ochranu pro živou rodinu	ZvV
13. ledna : Čtvrtek Sv. Hilaria, biskupa	17.00 Dr.:	Za + kněze, řeholníky, řeholnice, kněžský a řeholní dorost.	
14. ledna : Pátek Ferie	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za živou a + rodinu Machů, Januškovu a Vavrušovu Za + Bohuslava Kozubíka, snachu, rodiče, bratry, duše v očistci, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	MJ
15. ledna : Sobota Sobotní památka Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Milana Otrase (<i>výroční mše sv.</i>)	Ku
16. ledna : Neděle 2. neděle v mezidobí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.40 Új.: 11.00 Dr.:	Za modlitební skupinu matek, s prosbou o dary Ducha svatého, dar zdraví a vyslyšení prosb Za Karla Dubce, syna, dvoje rodiče, duše v očistci, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živé rodiny Na poděkování Pánu Bohu a Panně Marii za přijatá dobrodiní u příležitosti 50 let společného života s prosbou za další léta ve zdraví, o ochranu a Boží požehnání Za + rodiče Marii a Jana Zichovy, syna Jana, dceru Aničku a dar zdraví pro celou živou rodinu	Ma Pe Am Ov
17. ledna : Pondělí Sv. Antonína, opata	15.20 Új.:	Za Josefa, Jiřího a Stanislavu Kamenčákovy, rodiče Josefa a Hedviku, duše v očistci a ochranu Boží pro živou rodinu	On
18. ledna : Úterý Panny Marie, Matky jednoty křesťanů	17.00 Dr.:	Za + rodiče Stružkovy, Vladimíra Jordána, Antonína Knotka, Marii Šašinovu a dar zdraví pro živou rodinu	
19. ledna : Středa Ferie	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za Jana Machů, syna, rodiče z obou stran a dar zdraví pro živou rodinu	Ov
20. ledna : Čtvrtek Sv. Fabiána, papeže a Šebestiána, mučedníků	17.00 Dr.:	Na dobrý úmysl	
21. ledna : Pátek Sv. Anežky Římské, muč.	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za + Josefa Baloucha, rodiče z obou stran, jejich syny, zetě, vnuky a živé rodiny Za + Františka Münstera, rodiče z obou stran, duše v očistci a dar zdraví pro živou rodinu	Ku
22. ledna : Sobota Sv. Vincence, jáhna a	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Antonína Jordána u příležitosti 5. výročí úmrtí, rodiče z obou stran, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	ŠF

muč.		Za + Andělu Bařinkovu (<i>výroční mše sv.</i>)	
23. ledna : Neděle 3. neděle v mezidobí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.40 Új.: 11.00 Dr.:	Za Františka Huště, dceru, duše v očistci a živou rodinu Za + rodiče Vaňkovy, dceru, + Františka Kořenka a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za Terezii Častulíkovu, dva manžele, sestru	An Mě Am JaK
24. ledna : Pondělí Sv. Františka Saleského, biskupa a uč. církve	15.20 Új.:	Za + rodiče Machů, jejich + děti, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	On
25. ledna : Úterý Obrácení sv. Pavla	17.00 Dr.:	Za + rodiče Běloňovy, zete, syny, snachu, vnučku, vnuka, stařečky a duše v očistci	
26. ledna : Středa Sv. Timoteje a Tita, biskupů	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za rodiče Macíkovy, rodiče, děti, rodinu Kudelovu, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu Za Miloslava a Marii Váňovy, dceru Jaroslavu, + rodiče, dar zdraví a Boží ochranu pro celou rodinu	ZvV
27. ledna : Čtvrtek Sv. Anděly Mericiové, panny	17.00 Dr.:	Za rodiče Haboňovy, syny, snachu a duše v očistci	
28. ledna : Pátek Sv. Tomáše Akvinského	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za + rodiče Okaté, dceru Marii, + rodiče Ovesné, jejich + bratry a sestry, duše v očistci, živou a + rodinu Za + Marii a Klementa Večeřovy, živou a + rodinu Večeřovu a Sedlářovu	Ov
29. ledna : Sobota Sobotní památka Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Marii a Bohumila Pavelkovy, jejich rodiče, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu Za Oldřicha Doležela, bratra Jana, rodiče z obou stran a duše v očistci	ŠF
30. ledna : Neděle 4. neděle v mezidobí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.40 Új.: 11.00 Dr.:	Za + Oldřicha Drgu, nemocnou osobu, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky Za + Františka Krácalíka (<i>výroční mše sv.</i>) Za + rodiče Holánkovy, dceru Marii, manžela, duše v očistci, živou a + rodinu	ŠF Mě Ra MJ
31. ledna : Pondělí Sv. Jana Boska, kněze	15.20 Új.:	Za + Terezii a Jana Kamenčákovy, jejich děti Věrku a Milana a dar zdraví pro živou rodinu	On

Pořad bohoslužeb v lednu – Horní Lhota II.

9. ledna : Neděle Svátek Křtu Páně <i>Konec doby vánoční</i>	6.55 9.30	Za + rodiče Ulrichovy, duše v očištění, živou a + rodinu Za + Anastázií a Karla Kozlovy, Marii a Josefa Pláškovy, rodiče, živou a + rodinu
10. ledna : Pondělí Ferie	17.00	<i>Sehradice:</i>
13. ledna : Čtvrtek Sv. Hilária, biskupa a učitele církve	16.00	Na poděkování za dožití 40 let společného života, za dar zdraví a Boží požehnání do dalších let
15. ledna : Sobota Sobotní památka Panny Marie	17.45	Na poděkování za 70 let života, za dar zdraví, Boží ochranu a dary Ducha svatého pro celou rodinu
16. ledna : Neděle 2. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za farníky Za + rodiče Kunderovy, jejich rodiče, sourozence, duše v očištění a dar zdraví pro celou živou rodinu
17. ledna : Pondělí Sv. Antonína, opata	17.00	<i>Sehradice:</i> Na poděkování Pánu Bohu za dožití 80 let a prožití 55 let společného života s prosbou o Boží ochranu pro celou živou rodinu
20. ledna : Čtvrtek Sv. Fabiána, papeže a Šebestiána, mučedníků	16.00	Za + rodiče Masařovy, Mikulkovy a Boží požehnání pro celou živou rodinu
22. ledna : Sobota Sv. Vincence, jáhna a mučedníka	17.45	Na poděkování Pánu Bohu za dar zdraví a víry s prosbou o Boží požehnání do dalších let
23. ledna : Neděle 3. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za + rodiče Sanytrákovy, duše v očištění a celou živou rodinu Za Annu a Karla Pláškovy, rodiče, celou živou a + rodinu
24. ledna : Pondělí Sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve	17.00	<i>Sehradice:</i> Na poděkování Pánu Bohu za 59 let společného života s prosbou o Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro celou rodinu
27. ledna : Čtvrtek Sv. Anděly Mericiové, panny	16.00	Za Aloise Hustého, rodiče Husté, Kolduškovy, Františku Rafajovu, duše v očištění, dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
29. ledna : Sobota Sobotní památka Panny Marie	17.45	Za + Ludmilu a Františka Březinovy, celou živou a + rodinu
30. ledna : Neděle 4. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za + Miriam Šenovskou, celou živou a + rodinu Za + Miladu Švarcovu, manžela, rodiče, duše v očištění, živou a + rodinu
31. ledna : Pondělí Sv. Jana Boska, kněze	17.00	<i>Sehradice:</i> Na poděkování za všechna přijatá dobrodíní u příležitosti životního jubilea s prosbou o stálou Boží pomoc

POUŤ DO COMPOSTELY

(dokončení)

Člověk, který se vydá na pouť by měl jít s úmyslem, na který chce při pouti myslet a za co nejrůznější obtíže obětovat. Naši nezadané kamarádky si začal víc všimnat jeden z řidičů. Nebylo jí to zrovna příjemné a ironicky podotkla, že sotva člověk v duchu vysloví nějaký úmysl poutě, už se to začne naplňovat, ale úplně jiným způsobem než by čekala

Trasa byla tentokrát překvapivě nenáročná, terén rovinný a i dnes jsme procházeli eukalyptovými háji. Podle pokynů a podle mapy jsme měli na konci 4. etapy odbočit od Camino a po hlavní cestě dojít k čerpací stanici u Arca Pedrouzo. Postupně jsme zjišťovali, že nám schází jedna řádová sestra ze Slovenska a pan František. Řádová sestra se na poslední chvíli objevila s tím, že si cestou na hodinku zdřímla. Pan František, který se všem představoval jako Ferda, patřil vždy mezi nejrychlejší a vzhledem k jeho věku (ročník 1943) to bylo úctyhodné. S typickým knírem, baretem, batohem a podkolenkami vyhrnutými až nad kolena byl nepřehlédnutelnou postavou naší výpravy. Když se s ním pan Miklas telefonicky spojil, zjistil, že Ferda zapomněl odbočit z Camino, pokračoval dál, do Santiaga mu zbývá už jen 9 km, a že se tedy vracet nebude.

My jsme se vrátili autobusem zpátky do ubytovny do Arzúí. Byla sobota navečer a protože ve farním kostele byla svatební mše, měli jsme mši sv. v blízké kapli sestřiček, které ve městě vedly církevní školu. Když jsme se vraceli, měli jsme možnost tuto svatbu včetně zvyků po východu svatebčanů z kostela sledovat.

Poslední den putování a 9. den pouti jsme vstávali už po 4,00 hod. ráno, protože jsme chtěli stihnout hlavní poutnickou bohoslužbu, která začínala v pravé poledne. Šli jsme opět dlouho jen za svitu čelovek. Terén byl oproti předchozímu dni náročný. Cca 10 km před Santiagem zmizely žluté šipky i kilometrovníky a v jedné chvíli jsme pochybovali, jestli jdeme správně. Až když jsme po cestě narazili na moderní budovu santiágské televize, tušili jsme, že cíl je snad už blízko. Po chvíli jsme vcházeli do Monte Gozo, což je poslední vesnice a kopec před Santiagem a kde je také památník Jana Pavla II. Za slunečného počasí jsou odtud vidět věže santiágské katedrály, ale my jsme díky oblačnému a mlhavému počasí neviděli vůbec nic. Čekalo nás prudké klesání a nepříjemné prudké schody, abychom konečně mohli projít kolem velké tabule s nápisem SANTIAGO. Naivně jsem si myslela, že budu zažívat euforii, ale necítila jsem vůbec nic. Před námi se objevilo v oparu město, které má 80 000 obyvatel, ale pořád jsme neviděli žádné věže. Naopak se objevily směrové tabule, podle kterých nás ke katedrále čekalo ještě dalších 4,7 km. Prostě nekonečné. Už při putování po Camino se nám občas zdálo, že kilometrové značení neodpovídá skutečnosti. První etapa měla údajně měřit 29 km, ale krokoměr jednoho poutníka ukazoval 32,5 km. Vydali jsme se tedy do ulic Santiaga, v chodnících byly opět známé mušle a podle směrovek jsme mířili ke katedrále. Postupně jsme stoupali nahoru úzkými uličkami k náměstí, přibývalo starých budov. Najednou se před námi objevila známá skupina Španělů, která za jásavého zpěvu s doprovodem kytar pomalu vstupovala na náměstí. A my za nimi. V tu chvíli se mi sevřelo srdce a draly slzy do očí, že jsme to dokázali a došli do cíle. Do katedrály, která nás ohromila svou velikostí, je zakázán vstup s batohy (turistické hole jsou kupodivu povoleny), takže jsme je za poplatek 1 EUR museli odevzdat v úschovně. U katedrály nás čekala kamarádka, která do Compostely došla jako jediná poutnice autobusem. A také nás tam čekal pan Ferda, který noc strávil na lavičce na hlavním náměstí, ale nebylo na něm vůbec vidět, že by nějak strádal, naopak nám vyprávěl, co všechno večer a v noci viděl a zažil.

Postupně jsme se přesunuli do katedrály, kde právě končila mše sv., někteří lidé odcházeli a nám se podařilo dostat velmi blízko hlavního oltáře, nad kterým na silném lanu a u stropu upevněná na kladce trůnila největší kadidelnice světa Botafumeiro, která váží přes 60 kg a pohybuje se rychlostí až 70 km/hod. Hodinové čekání krátila modlitba růžence a poté nacvičování zpěvů ke mši svaté. Přibývalo lidí, stoupala nervozita, někteří poutníci se

opravdu bezohledně tlačili dopředu, kde už bylo plno a kolikrát často zastínili výhled lidem za sebou, kteří si místo dlouho vystáli. Způsobovalo to i nepříjemné tahanice, až si člověk říkal, kde že je pokora. Jeden pán mi řekl, že je to těžké, že každý chce holt vidět, a že stejné situace zažil i při pouti v Jeruzalémě. Ve 12.00 hod. začala za účasti arcibiskupa, biskupů a mnoha kněží slavná mše sv. Na začátku mše byla čtena jména poutníků, kteří do Compostely doputovali a my jsme za sebe slyšeli „grupo čeko“. Na konci mše sv. 7 mužů odmotalo lano, kadidelnice sjela dolů, arcibiskup nasypal do kadidelnice kadidlo a uhlí, kousek ji vyzvedli a poté ji začali rozhoupávat. Kadidelnice prolétávala nad hlavami věřících příčnou lodí, s každým dalším zhoupnutím nabírala na rychlosti a pokaždé, když se blížila ke stropu, jsme měli pocit, že jej prorazí. Tyto úchvatné záběry se samozřejmě všichni včetně koncelebrujících kněží-poutníků snažili zachytit na fotoaparáty a kamery. Po chvíli se rychlost kadidelnice začala zpomalovat, až se úplně zastavila.

Po mši sv. jsme se sešli na náměstí, kde byly obrovské davy poutníků, organizovaně jsme si šli vyzvednout batohy a šli jsme se ubytovat do nedaleké poutnické ubytovny Seminario Menor s nádherným výhledem na město. Opět nás čekala společná velká místnost, rozdělená příčkou. Vybali jsme se, odpočinuli, najedli a šli jsme obdivovat krásy Santiaga de Compostely. Náměstím u katedrály se táhla dlouhá fronta poutníků, kteří čekali na vstup do Svaté brány, která se poutníkům otevírá pouze ve Svatém roce (svátek sv. Jakuba připadne na neděli) a po jejím projití a splnění podmínek (modlitba, svátost smíření a přijetí eucharistie) mohou získat plnomocné odpustky. V samotné katedrále je hrob sv. Jakuba. Také jsme si šli na základě předloženého credencialu s razítky nechat vystavit poutnický svatojakubský certifikát. Tam nás čekala také dlouhá fronta. Osobně si nepamatuji, kdy naposledy jsem stála 2 hodiny ve frontě. Nakoupili jsme upomínkové předměty a zašli jsme si do jedné z mnoha kaváren na víno. Ostatně skoro každý večer jsme měli možnost ochutnat výborná španělská vína. Společná noc opět stála za to, každou chvíli kolem vás po praskající podlaze někdo přechází na záchod, zleva i zprava se ozývá chrápání a nic nepomáhá. Jedna poutnice pro změnu ze spaní naříkala. Když se však odněkud z místnosti ozvalo už hodně našťvané „Neřvi“, byl najednou klid.

Další den ráno jsme si mohli poležet. Dopoledne jsme měli v boční kapli katedrály mši sv., pak volný program a odpoledne jsme jeli asi 100 km západně od Santiaga na „Konec světa“ k mysu Finisterre, k jednomu z nejzápadnějších výběžků Španělska u Atlantského oceánu. Počasí nám bohužel nepřálo. Bylo zataženo, hustá mlha, vítr a k tomu se přidal i déšť. Cestou zpátky jsme se zastavili na pláži a několik odvážlivců se i přes nepříznivé počasí vrhlo do vln Atlantiku. Další šli do vody smočit aspoň nohy a někteří se vraceli s plnými hrstmi mušlí, často i typických hřebenatek, které se staly symbolem Camino.

Už při dopolední cestě do katedrály jsem vnímala, že mě najednou nic nebolí. Bylo to až neuvěřitelné, když jsem si uvědomila, jak byly občas bolesti kyčlí nepříjemné a najednou nic. Včera jsme doputovali a tělo se tak rychle zregenerovalo. Puchýře byly dávno zhojené, jen prasklá pata se dodnes úplně nezahojila. Někteří poutníci to měli naopak a až další dny putování je provázely obtíže, které se stupňovaly.

11. den ráno jsme se opět sbalili a vyrazili pomalu směrem domů. Jeli jsme napříč Španělskem do Zaragozy, kde jsme měli mši sv. v nádherné bazilice Panny Marie Na sloupu. Další den jsme přešli francouzské hranice, opět projížděli Provenčí a povinnou 9ti hodinovou přestávku jsme strávili v Avignonu. Někteří využili možnosti prohlédnout si Papežský palác, Avignonský most Pont Saint - Bénézet, jehož 4 dochované oblouky z původních 22 končí v půli řeky Rhône a v katedrále Notre-Dame-des-Doms jsme slavili mši sv. Měli jsem dostatek času i na procházku uličkami plnými kaváren a nákup suvenýrů v obchůdkách s výrobky z oliv a levandulí. Následoval noční přejezd Itálií a přes Rakousko domů. Byli jsme překvapeni hustou sítí dálnic ve Španělsku i tím, kolik nových úseků je ve výstavbě. Podle tachometru jsme ujeli přes 6 650 km, ale nejhorší cestou co se týče kvality byl úsek dálnice D1 z Brna do Vyškova.

Občas na mě samozřejmě doléhala ponorková nemoc. Jedete na pout' s autobusem plným neznámých lidí a postupně, řekla bych, je velmi dobře poznáte. Sice s nimi strávíte jen pár dní, ale o to intenzivněji, a prožíváte společně všechny strasti i radosti a postupně odhalujete příjemné i nepříjemné povahové rysy a poznáváte je v nejrůznějších situacích. A když to ve vás vše, musíte se obrnit trpělivostí a vydržet to. Na Camino buď zrychlíte nebo zpomalíte a jdete sám, nebo přestanete mluvit, případně nereagujete anebo předstíráte spánek.

Duchovní a organizační duší pouti byl pan Jindřich Miklas, majitel cestovní kanceláře. Vedl modlitby, krátil nám cestu v autobuse předčítáním, zajišťoval mše sv v kostelech a kaplích, organizoval ubytování a s pány kuchaři – zdatnými pomocníky pro nás vařil.

Naše pout' se nedá srovnat se středověkým putováním nebo poutí P.Lízny nebo Pavly Jazairové. Přesto jsme za těch pár dní měli možnost dokonale poznat sami sebe, zjistit, že na cestě za Ním zvládneme a vydržíme víc než jsme sami čekali, a také jsme měli možnost poznat mnoho zajímavých lidí, se kterými jsme postupně tvořili jedno společenství.

JMÉNA Z KANCIONÁLU

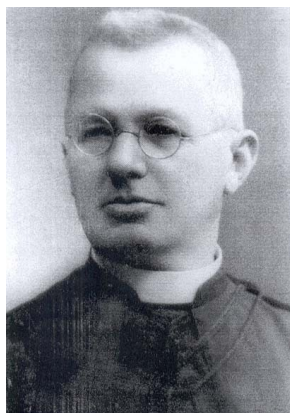
(pokračování)

Pátek Ferdinand (1825–1891)

Autor a upravovatel poutních písní byl kostelníkem v Brně u sv. Jakuba a proslulým vůdcem poutí z Brna do Křtin a Mariazell. Jeho bratr Bernard byl křtinským farářem v letech 1860 až 1892. Ferdinand Pátek měl syna, také Bernard (1851–1922), následoval svého strýce, byl vysvěcen na kněze a v letech 1892–1922 byl také farářem ve Křtinách. Ferdinand Pátek za pomoci Roberta Bauera (prvního nevidomého kvalifikovaného učitele hudby) složil známou píseň Chválu vzdejme. Poprvé zazněla ve Křtinách a záhy se rozšířila na Moravě i v Čechách.

Další píseň Zdravas buď, nebes Královno, známá píseň růžencová, byla upravena Bernardem Pátkem a Robertem Bauerem. Obě písně jsou zařazeny v současném Kancionálu.

P. Pavelka Jakub (1865-1934)

Svoji pozemskou pouť započal ve Vážanech nad Litavou 19.července 1865. Po kněžském svěcení v roce 1889 působil v Rudíkově, v Příbyslavicích a dožil jako farář a konsistorní rada v Nových Hvězdlicích. Po nástupu nového brněnského biskupa Pavla Huyna v roce 1904 na biskupský stolec se jevila potřeba nového kancionálu pro brněnskou diecézi. Pro práci na něm byl vybrán jako hlavní redaktor dr. Karel Eichler, kněz a profesor bohosloví v Brně. Hudební stránka byla svěřena dómskému varhaníkovi v Brně Františku Musilovi a básnická stránka P. Jakubu Pavelkovi, tehdy farářovi v Příbyslavicích u Třebíče. Jako básník užívá přízvučných slabik, pro něž má velký cit. Přeložil mnohé církevní hymny a upravil je ke zpěvu. Sám složil či doplnil nebo přebásnil mnoho písní. Zemřel v Nových Hvězdlicích 19.října 1934. Pohřben je ve Starých Hvězdlicích. Do Kancionálu byly vybrány jím otextované písně Bud' slaven, mocný Králi a mešní Vyvolil si apoštoly.

Pivoda František (1824-1898)

Narodil se 19. 10. 1824 v Žeravicích na Moravě. Když byl malému Františkovi jeden rok, odstěhovala se rodina Pivodova do Koryčan. V Koryčanech byl jeho otec zaměstnán jako zámečník na místním velkostátku. František zde vyrůstal do svých 10 let. Když mu v deseti letech zemřela maminka, vzal si ho k sobě jeho starší bratr Kašpar, který v té době působil jako učitel v Bučovicích. Také František se měl stát učitelem. Studoval nejprve na gymnáziu, později na učitelském ústavu v Brně a své první místo podučitele nastoupil v Zábřehu na severní Moravě v roce 1842. Hudba ho však mocně vábila a proto v roce 1844 odešel do Vídně, kde se učil harmonii a pěstoval celý obor hudebního umění. Přitom se věnoval společenskému životu mezi vídeňskými Čechy a angažoval se ve vlasteneckém směru. Seznámil se s proslulým mistrem dramatického zpěvu Bassdonnem, poznal u něho italskou metodu zpěvu. Roku 1853 se stal učitelem zpěvu v domě knížete Khevenhüllera, kde zůstal do roku 1860. V té době složil mnoho českých písní, z nichž mnohé zdomácněly po celé vlasti. Po návratu do vlasti žil František Pivoda v Praze.

Žil zde 37 let jako vážený učitel a hudební spisovatel. Jeho dům se stal střediskem českého hudebního světa. Řadu let působil jako hudební žurnalistický referent, redaktor Hudebních Listů. Napsal zevrubné dílo Nová nauka o vyučování zpěvu od prvních počátků až k dokonalému vzdělání, vydal Věvec národních písní a jiné hudební publikace. František Pivoda se zapsal do dějin hudby jako kritik díla Bedřicha Smetany. V současných hudebních encyklopediích je Pivoda především pro rozchod právě s Bedřichem Smetanou hodnocen víceméně záporně.

Pivoda zemřel 4. 1. 1898, pochován je v Koryčanech. Do kancionálu byly zařazeny jeho písně Ó Srdce Páně nejsvětější a mariánská píseň Budiž vděčně velebena.

P. Pohořelý Josef Mírumil (1805-1887)

Narodil se 5. března 1805 v Kutné Hoře. V letech 1821-1822 pracuje jako písař v Kutné Hoře. Po roce 1822 absolvoval gymnázium v Hradci Králové. U tiskaře a nakladatele J. H.

Pospíšila se seznámil s českou literaturou a navázal kontakt s V. K. Klicperou. V r. 1835 dokončil studium bohoslovectví v Litoměřicích. Jako kněz působí na různých místech v Čechách, např. v Brozanech nad Ohří a jinde. Od r. 1850 působil v Nové Vsi u Kolína.

Byl členem vzdělávacích a lidovýchovných institucí, např. Národního muzea, Jednoty pro církevní hudbu, Ústavu hluchoněmých aj.; překladatelem knih z němčiny; autorem didaktických publikací, církevních knih a řady romantických mravoučných povídek, např. Jarošín a Svatava, Osud dívky atd. Používal pseudonymy: Kutenský J. M., Kutenský Mírumul, Kutnohorský Mírumul. Zemřel 27.03.1887 v Kutné Hoře. V kancionálu je zařazena jeho velikonoční píseň Hle, vstal již z mrtvých.

P. Poimon František (1817-1902)

Spisovatel, redaktor, kněz, používající pseudonymy Pojmoun František, Poimon František Petr, se narodil 29.ledna 1817 v Polné. Absolvoval studium na jihlavském gymnáziu a po té studia filozofie a bohosloví v Brně. Po vysvěcení na kněze (1841) kaplanoval ve Žďáře a v Brně. V letech 1859 -1863 byl duchovním správcem v Hlubokých Mašůvkách. Dále působil jako ředitel a katecheta hlavní školy ve Slavkově, farář, později děkan a okresní školní dozorce v Želetavě, konsistorní rada brněnský, farář a čestný děkan v Dešné, kde pozbyl zraku a odešel do výslužby. Přestěhoval se do svého rodiště. V Polné vystavěl křížovou cestu na hoře Kalvárii a dne 1. června 1902 zde umírá.

Vydával četné spisy náboženské např. O životě, zázracích a ostatních sv. Liguriaše (1843), Přehled církevního dějepisu a rozdílu v náboženství nekatolickém a římskokatolickém (1857), Úplný kancionál katolický (1856), Kytka zábavného a poučného čtení (1861). Příležitostná kázání, modlitební knihy a poutnické písně, povídky, monografie města Polné a překládal náboženské spisy. Do Kancionálu byly převzaty dvě písně s jeho textem a to vánoční píseň k přijímání Místo Betléma a mariánská píseň k májové pobožnosti Jakou to vůně dýchá zem.

Zpracoval František Čech. Pokračování

ZPRÁVY A INFORMACE

Tříkrálová sbírka. V sobotu 8.01.2011, případně v neděli 9.01.2011 budou chodit v naší farnosti koledníci vybírat pro Charitu. Požehnání koledníkům bude v pátek při mši svaté.

Na mše svaté pro rok 2011 ve farním kostele v Újezdě a v kapli v Loučce je všechno obsazeno. V ostatních kostelech pokud jsou volná místa, je možné se informovat v sakristii.

Den otevřených dveří. Ve středu 19. 1. se koná den otevřených dveří na Stojanově gymnáziu na Velehradě od 9.00 do 18.00. Zváni jsou zvláště žáci devátých tříd spolu s rodiči. Více na plakátku nebo na internetových stránkách www.sgv.cz. P. Michal Šálek, spirituál SGV.

Schůzky rodičů žáků, kteří se připravují k prvnímu svatému přijímání začnou ve druhé polovině měsíce ledna. Děti budou mít v sešitě do náboženství

pozvánku pro rodiče. Prosíme rodiče, aby dětem pravidelně kontrolovali sešity a aby těmto setkáním věnovali pozornost.

Připravujeme jednodenní duchovní obnovu pro naše farnosti v Újezdě v měsíci březnu. Povede ji P. Josef Čunek TJ. Podrobnosti budou včas oznámeny v únorovém vydání našeho měsíčníku.

Sbírka na opravy farního kostela v Újezdě bude v neděli 16. ledna.

Stavba kostela v Dolní Lhotě po zdržení na jaře 2010 pokračuje. Letos na jaře bude kostel zastřešen a bude se pokračovat ve vnitřním vybavení. Všem dobrodincům upřímně Pán Bůh zaplat'. Příspěvky na stavbu kostela je možné předat osobně faráři P Janu Můčkovi, kde dostanete potvrzení o daru, nebo na běžný účet hornolhotské farnosti č. 172 869 220/0300 VS 76323.

Mše svaté zaměřené pro děti budou v měsíci lednu v těchto dnech: Ve středu ve Slopném, ve čtvrtek v Horní Lhotě a v pátek v Újezdu, vždy jednou za 14 dnů. Začátek je 12. - 14. ledna.

SKUPINY ÚKLIDU
V kostelech újezdské farnosti
v lednu 2011:

Dat. : Újezd : Drnovice : Slopné :

8.1.:	2.	1.	9.
15.1.:	3.	2.	10.
18.1.:	4.	3.	11 .
22.1.:	5.	4.	12 .
29.1.:	6.	5.	13.